

15.
DISSERTATIO ACADEMICA
DE
AULO LICINIO ARCHIA
POËTA,

QUAM,
ANNUENTE AMPL. FAC. PHIL. ABOËNS.

PRÆSIDE

JOH. FREDR. WALLENIO,

Eloqu. Prof. Reg. & Ord. Regg. Societt. Patriot. Holm.
Oecon. Fenn. & Oecon. Wermel. Membro,

PRO GRADU PHILOSOPHICO

publice ventilandam sistit

CAROLUS JACOBUS FROSTERUS,

V. D. M. Osrobotnienfis.

In Æd. Schol. Cathedr. die XIX Junii MDCCCVI.

H. p. m. c.

ABOË, Typis FRENCKELLIANIS.

VIRO
ADMODUM REVERENDO;

DOMINO

ABRAHAMO FROSTERO,

ECCLESIARUM, QUÆ DEO IN IJÅ, HAUKIPUDAS, KIMINGI
ET KUIVANIEMI COLLIGUNTUR, PASTORI MERITISSIMO,

PARENTI OPTIMO,

*Quem & diligentissimum habuit præceptorem, & morum
rectorem vigilantissimum, & vivum candidissimæ pietatis
exemplum, animo gratissimo posuit*

CARISSIMI PARENTIS

obedientissimus filius
CAR. JAC. FROSTERUS.

Adeo sanctum est vetus omne poëma.

HORAT.

Quamvis ex judicio non contemnendi nominis vi-
ri (a) CICERONEM magnum oratorem defensus
LICINIUS ARCHIAS non faciat, sed CATILINA & MI-
LO & VERRIS & ANTONIUS hanc illi famam circum-
dederint, adeo tamen non habita fuit eloquentissimi
Romanorum pro AULO illo oratio indigna, quæ au-
gendæ Patroni famæ inserviret, ut potius inter sele-
ctas ejusdem numeraretur, & novo fere, aut saltem
in foro & judiciali consuetudine inusitato, dicendi ge-
nere haberetur commendabilis. Sed neque nullius
censenda est momenti ad noscenda fata laudesque
Poëtæ, cujus non nisi pauca, eaque breviora, ad no-
stram ætatem pervenerunt carmina, cujusque, si ad
eum juvandum parata non fuisset Tulliana Suada,
præter nomen, vix ulla superesfet plenior memoria.
Nam apud antiquiores quidem CICERONIS Biogra-
A phos

a) Auctoris Dialogi de Causis corruptæ Eloquentiæ Cap. 37.

phos, PLUTARCHUM & SEXTUM AURELIUM VICTO-
 REM (b), de ARCHIA frustra quæſiveris quidquam:
 nec auctor enarrationum in orationes TULLII non-
 nullas, ASCONIUS PEDIANUS, illam pro Poëta no-
 ſtro tetigiſſe, quantum ex ſuperſtitibus, ſed mutilis,
 commentariis colligi poteſt, videtur (c). Cum au-
 tem ex amplisſimis, quæ, non pleniori forte ore,
 quam ſinceriori fide clienti Præceptoris gratisſimus
 cumulatiſſime tribuerat diſcipulus, præconiis non
 obſcure pateat, illum non ingenio minus quam exer-
 citatione & diſciplina valuiſſe: non inutile duximus,
 memoriam haud incelebris vatis juvenili, nec repre-
 hendendo forſan, tentamine recolare, vitaque ejus-
 dem breviter commemorata, opuſculorum, quæ poſt
 magnas antiquarum litterarum ſtrages remanſere, lu-
 ſtrare habitum pretiumque expendere.

Pa-

-
- b) Minus hodie ambigi ſolet Aurelium Victorem verum aucto-
 rem eſſe libri de viris illuſtribus urbis Romæ. J. A. FA-
 BRICII Biblioth. Latin. Ed. ERNESTI T. III. p. 126.
 - c) Valde igitur errat CAROLUS STEPHANUS, Dictionar. Hiſt.
 Geograph. Poët. Genevæ 1660 p. 292, fatiſ ARCHIÆ bre-
 viter enarratiſ ASCONIUM teſtem ſubjiciens. Quamvis
 enim, qui huic ſubjungi a nonnullis ſolet, ANTONIUS
 LUSCUS VICENTINUS Archianam quoque inter alias (ſed
 inficetiſ omnes) tractariſ, non erat tamen id, uti nec
 GEORGII TRAPEZUNTII in Ligarianam commentariſ,
 ad ASCONIUM referendum,

Patriam ARCHIAS habuit Antiochiam Syriæ Metropolin, ubi lucem adspexit currentis post Romam conditam VII:mi sæculi decennio quarto (d). Honestis natus parentibus, & humanioribus studiis a puero inde initiatus, ad scribendum mature accessit, magnam ingenii & poëticæ facultatis gloriam cito assecutus, nec minori favore quam admiratione in pluribus Asiæ partibus exceptus. Hujus enim forte non paucis regionibus peragratis, præcurrentis famæ non exæquasse solum sed superasse fertur præconia. At uno parum contentus orbe Græciam primum, tum

A 2 Ita-

d) Si proprie accipienda erunt verba CICERONIS Orat. pro Arch. c. 3. cum *prætextus etiam tum* (mox post suum in Romam urbem adventum) *Archias esset*, posset omnino hic ex ALBI MANUTII, DEMPSTERI, NIEUPOORTI, ESCHENBURGII aliorumque sententia, videri anno U. C. 635 vel 636 natus: venerat enim Romam, ut mox dicitur, anno 652 C. MARIO & Q. CATULO Coss. Sed præter pugnam verborum allatorum cum capitis initio (*ut primum ex pueris excessit Archias*), non patet, qui prætextam gerere potuerit non Romanus, aut ætate adhuc immaturus non tantum cum laude scribere, verum & a tot populis civitate donari. Neque decimo septimo (aut potius, ut ERNESTI putat, quinto decimo) constanter ætatis anno poni solebat prætexta, sed uti citius, e. c. a NERONE quartum decimum vitæ annum ingresso, TACIT. Annal. L. XII c. 41), ita ferius quoque, quod & CALIGULÆ Imperatoris, *vicefimo ætatis anno togam sumentis* (Svet. Calig. c. 10), docet exemplum.

Italiam, invisit, celebritate nominis jam absens notus, & in itinere ubique fere honore, applausu, præmiis ornatus. Sic plures Magnæ Græciæ populi, Tarentini, Rhegini, Locrenses, Neapolitani civitatem ei certatim obtulerunt: nec retinere tamen diu potuerunt, cum prohiberet jus Romanorum, ne duarum civitatum civis quis esset (e).

At neque Romæ defuerunt faventes ingenii Archiani æstimatores. Consulatum tum gerebat quartum C. MARIUS, primum & unicum Q. CATULUS pater, quorum ille humili loco natus, & rusticæ vitæ per plures annos deditus, atque Græcarum litterarum & ornatiore scribendi rationis, ut ipse fatetur (f), omnino expers, durior quidem ad Poëtæ studia videbatur, sed sibi tamen non sine causa jucundi mox facti. Illius enim atque collegæ, sequente in primis anno, contra Cimbros feliciter gesta carmine celebrare aggressus ARCHIAS, non potuit quin magnam ab utroque, & simul a populo Romano universo, pernicio-

e) *Disimilitudo enim civitatum varietatem juris habeat necesse est.* CICERO Orat. pro L. Corn. Balbo c. 13. Sinebant tamen leges solum civitatis mutatione verti, & pristinis rebus relicta aliam quæri civitatem. Vid. Idem ibid. C. 11 sq. Quod ab ARCHIA toties fuisse factum, quoties aliis civitatibus adscribi se pateretur, res ipsa videtur docere.

f) SALLUST. Jugurth. C. 25.

fissimis liberato hostibus, iniret gratiam. Cumque CATULUS ipse & pulchre eruditus esset, & disertus satis, mollique & Xenophonteo sermonis genere clarus (g), non erit mirum, honeste ab eo tractatum, atque ad intimam & patris & filii (h) familiaritatem admissum, fuisse insignis famæ laudisque hominem.

Sed adveniēti Romam statim patuerat LUCULLORUM, LUCII & MARCI illustris atque hospita domus, eademque uti adolescenti poëtæ prima, ita familiarissima seni. Et LUCIUS quidem, acutus Orator nec vena carens poëtica (i), incredibili ingenii magnitudine egregiaque rerum memoria instructus, & omni litterarum generi deditus, librorumque, de quibus audiebat, lectione mirifice delectatus, atque selectæ bibliothecæ usum concedens omnibus (k), in Asiam primo quæstor (circa annum urbis 667), deinde imperator, anno fere 680, profectus, non ARCHIAM minus quam ANTIOCHUM philosophum, PHILONIS auditorem, secum abduxerat (l). Ve-

g) CICER. Brut. C. 35.

h) De hoc M. ÆMILII LEPIDI in consulatu anni U. C. 675. Collega, CICERO: non deerat ei in sententia dicenda cum prudentia, tum elegans quoddam & eruditum orationis genus. Loco proxime citato.

i) CICER. Brut. c. 62. PLUTARCHUS in Lucullo c. 1, 2.

k) PLUTARCHUS ibid. C. 26.

l) CICER. Acad. Quæst. L. IV, C. 1, 2.

Venerunt autem in priori illo, ut videtur, itinere (m) etiam Heracleam, Magnæ Græciæ urbem, quæ civitas cum *singulari prope*, eoque æquisfimo, *ferè* esset ducentis circiter annis ante, C. FABRICIO Consule, Romanis adjuncta (n), dicari se eidem cupiebat ARCHIAS, voto, tum quod dignus ipse hoc beneficio haberetur, tum commendantis LUCULLI gratia & auctoritate, facile potitus. Ex quo non solum Heracleensis esse semper voluit, sed & nomen Patroni gentilitium, LICINII, non de more magis, quam grato in novi commodi auctorem animo, assumpsit (o): juribusque Romani civis subinde usus testamentum fecit, hereditates civium adiit & in beneficiis

m) Emendationem communis lectionis (orat. pro Arch. Cap. 4 init.) a nonnullis propositam rejicere maluerunt FULV. URSINUS, GRUTERUS, VERBURGIUS, ERNESTI &c. & repudiata *Ciliciæ* voce retinere *Siciliam*. Defendunt illam ILGEN atque C. G. SCHELLE, videturque id cum PLUTARCHI narratione (Lucull. Capp. 11, 12) melius consentire.

n) CICER. Orat. pro Balbo C. 22.

o) AULI vero nomen (prænomen) unde adfiverit noster, non liquet. Conjicit PAULUS MANUTIUS M. LUCULLUM, antequam a TERENTIO VARRONE adoptaretur, AULUM fuisse, & post adoptionem demum sivevisse appellari MARCUM.

neficiis ad ærarium delatus est a L. LUCULLO, præ-
tore & proconsule (p).

Collocaverat interea ARCHIAS, quantum licuerat
diutius quam frequentius absenti, rerum fortunarum-
que suarum omnium sedem Romæ, liberque a nego-
tiis, sed minime tamen otiosus, Musarum studiis in-
vigilare perrexit, aliorum quoque illustrium viro-
rum non modo sublevatus sed auctus insigni favore.
Jucundus nempe fuit familiarissimusque Q. METEL-
LO Numidico, avunculo L. LUCULLI, CARNEADIS
quondam auditori, nec dicendi quidem facultate de-
stituto (q), sed militaribus in Jugurthino bello partis
laudibus magis claro; Q. METELLO Pio, prioris fi-
lio, *pertinaci erga exulem patrem amore, tam clarum la-
crymis quam alii victoriis, cognomen assecuto* (r); Q.
METELLO, ut putat P. MANUTIUS (s), Cretico, fan-
ctis.

p) In his, a CICERONE, Orat. pro Arch. C. 5 fin. iisdem
fere verbis, narratis, communem lectionem *Consule*, præ-
euntibus GREVIO & ERNESTI, mutavimus in *proconsule*.

q) CICER. Brut. C. 35.

r) VALER. MAX. L. V. C. 2.

s) Sed repugnare videntur laudi, quam METELLO hujus lo-
ci CICERO, Orat. pro Arch. C. 5, tribuit, ea, quæ de Cre-
tico METELLO actionis in Verrem primæ Cap. 9. occur-
runt. Certi nihil definire licet. Cogitarem tamen hu-
bentissime Q. METELLUM CELEREM minorem, quem sum-

ctissimo modestissimoque homini; M. ÆMILIO SCAURO, non maximi quidem ingenii sed probabilis industriæ, gravitatis summæ & naturalis cujusdam auctoritatis, constantiæ, severitatis viro, atque memoriam prope intermortuam generis sui virtute renovanti (t); L. LICINIO CRASSO, affini C. MARI (u), perfectissimo oratori & simul juris peritissimo (x), atque in prima jam adolescentia (y) C. CARBONEM maxima cum laude & admiratione in judicium vocanti; M. LIVIO DRUSO, M. CATONIS Uticensis avunculo, graviter de republica dicenti, meliori ingenio animoque, severiore licet, quam fortuna, uso (z); OCTAVIUS, CNÆO, CINNÆ, atque CNÆO, CURIONIS, in consulatu col-

mis passim (orat. pro Sextio C. 62. Epist. ad Att. L. II. ep. 1. &c.) laudibus celebrare & cum eo Epistolarum commercium colere siveverat CICERO. Et illum quidem prætorem CICERONE consule fuisse docet orat. pro Sulla C. 23.

t) CICER. Brut. C. 29. Orat. pro Fontejo C. 7. pro Mærena C. 7.

u) CICER. Orat. pro Balbo. C. 21.

x) CICER. Brut. C. 38 sq. 43.

y) Vel unum & viginti, quod habet CICERO, de Orat. L. III. C. 20, vel, quod, ex fide auctoris dialogi de causis corruptæ Eloquentiæ C. 34, præferunt PEARCIUS & LAMBINUS, undeviginti annos nato.

z) CICERO Brut. Cap. 62, de Offic. L. I, C. 30. VELLEJ. PATERC. L. II, C. 13.

) 9 (

collegis, illi quidem eloquentiæ multis concionibus vehementer probatæ (a), nec minus LUCIO, magistratum summum cum C. AURELIO COTTA gerenti, aliisque forte (b); CATONI aut MARCO SALONIANO, Uticensis patri, tribuno plebis (c), aut LUCIO in bello Marfis illato occiso (d); atque demum toti HORTENSIORUM domui, LUCIO Patri, æquitatis, legis institutorumque tenacissimo (e), ejusque filio QUINTO, summam eloquentiæ laudem & primitiis ab undeviginti annorum adolescente oblatis, & felici ingenio & memoria, verborum maxime, prodigiosa, & flagrantissimo exercitationum studio, & voce canora atque svavi, consecuto (f), eidemque propterea *in foro regi causarum* (g) appellato, sed ad Asiaticam non satis severam dicendi rationem abripi se passo, &

B thea-

a) CICERO Brut. C. 47.

b) Tres illos Consulares intellectos a CICERONE voluit P. MANUTIUS, sed potuit omnino ille ad plures etiam respicere.

c) Cfr. A. GELLII Noct. Att. L. XIII. C. 18 & schema HARDUINI ad PLINII Nat. Hist. L. VII. C. 12. Edit. FRANZII Vol. III. p. 79.

d) APPIAN. Εμφυλίων L. I. C. 50.

e) CICER. in Verrem Act. II. L. III. C. 16.

f) CICER. Brut. C. 88. 93. Acad. quæst. L. IV. C. I.

g) ASCON. PEDIAN. Argumento Divinationis, ab initio.

theatrali nimis motui gestuque indulgenti (*h*), nec non alteri *Quinto*, *Quinti* filio, prætori Macedoniae, animi egregii & majoribus digni (*i*): consularibus, præter DRUSUM, M. CATONEM, HORTENSIOSQUE primum & tertium, omnibus.

Non licuit hætenus commemorare nostri cum ipso CICERONE consuetudinem, sub illius utpote adventum nondum sexenni. Sed uti tunc temporis a doctissimis hominibus existimabantur Græcis exercitationibus ali melius ingenia posse (*k*), nec nisi ultima CRASSI ætate Latini existebant dicendi magistri (*l*), ita non L. quidem PLOTIO GALLO, latine docere primo incipienti, sed dirigente rem CRASSO, Grajis doctoribus (*m*), & in his ARCHIÆ quoque, erudiendus committebatur optimæ spei puer. Quo præceptore, quem principem sibi & ad suscipiendam & ad ingrediendam eorum studiorum rationem, quæ in optimis versantur artibus, existisse, ipse fatetur discipulus, posseos etiam amore incensus, venæ tirocinium, carmen *Ponticus Glaucus* inscriptum, nondum ephebus

po-

h) CICER. Brut. C. 95. 28.

i) Idem, Orat. Philipp. X. C. 6.

k) CICERO apud SVETONIUM de claris Rhetoribus Cap. 2.

l) CICERO de Orat. L. III. C. 24.

m) Idem ibid. L. II. C. 1.

posuit, PLUTARCHI (n) adhuc ævo servatum: in quo poliendō si opitulantem magistrī manum non defuisse putes, a vero fortasse non aberrabis. Neque nihil omnino ad vocem tirunculi conformandam contulisse videtur idem, quam tamen asperam & rudem nimisque sonoram mansisse, innuit PLUTARCHUS (o). His vero tantis beneficiis, post multos demum annos (692:do aut sequente urbis anno) eam CICERONI dabatur rependere gratiam, ut præceptorī, a GRATIO (p) quodam, usurpatæ civitatis reo factō, se adjungeret defensorem, omniaque, quæ Plautia Papiria lex postulasset, esse ab accusato satis præstita ostenderet. Fuisse nimirum eundem Heracleæ civitati adscriptum; domicilium in Italia cum lex ferretur (a. U. 664) habuisse; & apud Q. METELLUM prætorem fuisse professum; extare tabulas hujus professionis publicas, possessore tamen iisdem hæctenus, quod Heracleensis esse mallet, minus utente; atque adesce acceptæ ci-

n) PLUTARCHUS in vita Ciceronis C. 2.

o) Idem ibid. C. 4. Verba autem CICERONIS, orat. pro Arch. C. 1. quod si hæc vox, hujus hortatu præceptisque conformata, nonnullis aliquando salutis fuit (tropice potius intelligenda), imposuerunt tantopere PASSERATIO, ut primas saltem in illo vitio tollendo partes Archiæ tribueret.

p) Sic hodie nomen legitur viri, quem GRACCHUM, ex falsa, ut videtur, lectione, appellant antiquiora typis excusa exemplaria.

vitatis testes, M. LUCULLUM (q), & cum testimonio publico Heracleenses legatos: sed interiisse, sociali bello, incenso tabulario, tabulas foederatae urbis publicas; nec cenferi, ex more solito, potuisse ARCHIAM, proximis & superioribus censoribus in Asia cum L. LUCULLO commorantem, primisque (r) praesentem quidem sed, cum nullus tum factus sit census, culpa vacuum. Interferuntur his omnibus Poetae laudes & amplissima studiorum humanitatis commendatio: quare tota id effectum esse, tacentibus quamvis monumentis, credas, ut intemerato jure frui liceret ARCHIAE, inprimis cum & ad Romanas res, graecis quidem, sed in omnibus fere gentibus legendis, versibus celebrandas is contulisset ingenium, & alios quoque non Poetas solum aut fortes viros, sed minus etiam idoneos atque ignobiles, in civitatem saepius recepissent partim Romani Imperatores, & nominatim POMPEJUS Gellia Cornelia lege (anni urbis 681), partim foederati populi (s), & orationis novitas personae in ju-

- q) Qui igitur P. VICTORIO atque GRUTERO videtur legatus fuisse fratris in protectione.
- r) Post perlatam legem, L. JULIO CAESARE & P. LICINIO CRASSO, anno nempe urbis 665 creatis. HEYNE l. c. p. 244. Annum 664 habet ERNESTI in clave Ciceroniana p. 146. Sed occurrerunt etiam alia plura levioris in temporibus eventuum computandis disensus exempla, quod semel monuisse sufficiat.
- s) CICER. orat. pro Arch. C. 5. 10. pro Balbo C. 3. 8. 9. 20.-22.

judiciis periculisque minime *jaçtata* (t) bene con-
venire videretur.

At illa ipsa tantopere laudata, nec parum, ut cre-
dere par est, causæ auctoris faventia, poëmata fere
omnia injuriosa jam diu delevit ætas. Attigisse eum,
& adolescentem quidem, res a MARIO & CATULO
contra Cimbros gestas, CICERONE auctore jam
monuimus; Sed Mithridaticum bellum, quatenus ad
LUCULLUM id pertinuit (nam splendida POMPEJI in
recrudescente sæpius consliçtu facta seorsum deinde
enarravit THEOPHANES Mitylenæus), totum expres-
sit carmine, ut reliqua, græco (u). Videtur præter-
ea fuisse aliud quoddam de METELLIS opus medi-
tatus, quod vereri se ingenue nimis, nec sine invi-
dia quadam profitetur CICERO (x): ut enim erat is
in gloria laudeque sectanda nonnunquam putidiuscu-
lus (y), ita non potuit non, ut præco laborum sibi
contingeret, optare, & incepto ARCHIÆ, res sui con-
fu-

t) Sic (*jaçtata*) ad orat. pro Archia C. 2. legendum voluit,
post ILGENIUM, SCHELLE, non *tractata*. Neque tamen
ideo improbanda erit communis & facilior fere lectio.

u) CICERO ad Attic. L. I. ep. 16.

x) Ibidem.

y) Documento erit, instar omnium, epistola ad LUCCEJUM,
Epist. ad Diverfos L. V. ep. 12. quam & ipse, ad Att.
L. IV. ep. 6. *valde bellam* vocat.

fulatus celebrare aggressi, delectari, & eundem ad perficiendum hortari, & quod promissis minus stetit postea, dolere, præsertim cum & CHILIUS, nescio quis, consularem famæ avidum destituisset (z). Quid? quod ne Epigrammata quidem, ornando Amaltheo, quod ad similitudinem Epirotici illius, cujus dominus erat ATTICUS, extruxerat CICERO, obtinere se a cliente potuisse, idem haud obscure queritur, contentum se fore iis, quæ in suo posuerat Amicus, vix non invite spondens (a). Et in alios tamen versibus non semel luserat ingratus vates, ut in prodigium de ROSCIO puero narratum & a PRAXITELE argento expressum (b). Non potuit sane ista placere negligentia viro, qui & ipse ab aliis accipere (c) & iisdem offerre (d) breviora poemata, opportunitate id ferente, diu siveverat, videratque toties ARCHIAM, cum litteram scripsisset nullam, magnum numerum opti-

mo-

z) Epistola ad Atticum proxime citata.

a) Ibidem. Cfr. Ep. 13 & L. II. ep. 1. cfr. CORNELIUS NEPOS in vita Attici. C. 18.

b) CICERO de Divinat. L. I. C. 36. At WINKELMANNO rectius forte legendum videtur PASITELE.

c) Ut a TULLIO LAUREA in Academiam & thermas domini quondam sui, quod legitur apud PLINIUM majorem, Nat. Hist. L. XXXI. C. 3.

d) Quale est CICERONIS in TIRONEM suum, de quo PLINIUS junior Epist. L. VII. Ep. 4.

uorum versuum de his ipsis rebus, quæ tum agerentur, dicere ex tempore, totiesque revocatum eandem rem dicere commutatis verbis atque sententiis (e).

At neque mirum videbitur, ingenium tam facile atque promptum fuisse, hoc imprimis ævo (f), ad Epigrammaticas etiam amœnitates propensius: cumque Archianam Musam, hodie saltem, non liceat aliunde æstimare, ex paucis illis quæ jam restant, ut poterimus,

e) CICER. Orat. pro Arch. C. 8. QUINTILIANI Institut. Orat. L. X. C. 7. qui perinde ac CICERO de Orat. L. III. C. 50. eandem laudat in ANTIPTATRO Sidonio facultatem, Improvisatoribus, quos Itali vocant, dein valde familiarem.

f) Fast die ganze Pöeterey der Griechen in der Römischen Welt schränkte sich auf Epigrammen ein, in denen sie nicht selten die Ideen ihrer Vorgänger wiederholten, und worinne die Römer es ihnen bald genug gleich thun lernten. JACOBS in Charaktere der vornehmsten Dichter aller Nationen, 1:n Bandes 2:3 Stück p. 337. Longe plurimi eorum, qui post MNASALCAM, LEONIDAM TARENTINUM, CALLIMACHUM, ingenium converterunt ad scribenda Epigrammata, hoc præcipue spectasse videntur, ut superiorum poetarum εννάσας, verbis variatis, exprimerent sibi que vindicarent. Quorum haud pauci ita in hoc negotio versati sunt, ut, quæ ab illis prescius dicta essent, dilatarent & amplificarent; alii vero ita, ut priscorum carmina quasi in compendium redigerent. Idem, præfatione ad animadversiones in Epigrammata Anthologiæ Græcæ, Vol. I:ni Partì p. iorì præmissa p. XXV II.

mus, judicabimus. Numerum autem Epigrammatum ARCHIÆ superstitum quod attinet, varie is solet a a variis definiri. Tribui ei videas a VERBURGIO (g) viginti sex, ab HENR. STEPHANO, post PLANUDEM, duodeviginti aut dubitanter undeviginti, a BRUNCKIO triginta quatuor, a laudato jam JACOBS triginta quinque ejusmodi Carmina: quibus si vel addere liceret sex illa a STEPHANO Vati nostro adscripta sed a novissimo editore eidem abjudicata epigrammata, unumque adhuc adjungere, quod in libro manuscripto Lipsiensi ARCHIÆ tributum vidit FABRICIUS (h), quodque clarissimo JACOBS (i) censetur ἀδέσποτον, ne sic tamen hæc omnia quinquagenarium implerent numerum. Sed quantumvis pauca, collecta tamen & junctim edita prodierunt cura NICOD. FRISCHLINI, cum latina metaphrasi, Hymnis Epigrammatibusque CALLIMACHI Basil. 1589, 8:0, annexa, DANIELIS ALSWORTHI, Angli, cum interpretatione, Romæ 1595, atque CHRISTIANI SAALBACHII, cum LUCIANI carminibus, Gryphisw. 1692, forma octava.

Non possunt in tam parco quidem penu occurrere eminentioris ingenii vel multa vel luculenta factis vestigia: neque, quem in hoc genere locum Poëtæ
no-

g) Operum CICERONIS Vol. II. Amstel. 1724. p. 766.

h) Biblioth. Græc. L. III. C. 28.

i) Antholog. Græc. T. IV. p. 207. n. 420.

nostro assignaverit antiquitas, rescire hodie licet. Nequivit MELEAGER, EUCRATIS filius, Gadareus, coronæ a se contextæ Epigrammaticariorum (*k*) inferre ARCHIAM, sua namque ætate tantum non posteriorem (*l*); quem porro neque alter ille, sæculo æræ Christianæ primæ atque ad TRAJANUM usque florens, Anthologiæ Conditor, PHILIPPUS Thesalonicensis, coronæ alteri, ad Meleagreæ similitudinem concinnatæ (*m*), intulit: ut sic deficiat vel lubricum illud, e similitudine raro justa, æstimationis fundamentum. Stratonianæ autem, exeunte secundo vel ineunte tertio p. C. n. seculo factæ, vix nisi Sotadicorum, Epigrammatum collectioni nihil potuit ab honesto poëta profectum immisceri.

Sunt autem Epigrammata ARCHIÆ adscripta varii admodum argumenti: ita tamen, ut partim præ
 C fin-

k) Continet nomina Poëtarum quadraginta sex, cum floribus, herbis, fruticibus, arboribus comparatorum, sed antiquorum fere omnium; nominibus recentiorum (ἐργέων πολλῶν νεογράφων vel, ut conjicit JACOBS, νεοτρόφων) omisiss.

l) Floruit nempe MELEAGER sub ultimo SELEUCORUM, qui Olymp. CLXX, 3 (98 fere ante Christum natum, & sex antequam Romam adveniret ARCHIAS, annis) regnare cœpit. JACOBS l. c. in Prolegomenis p. XXXIX sq.

m) Complectitur illa poëtas MELEAGRO recentiores nominatim tredecim; reliquorum & nomina & afficta symbola reticet.

singulari, non infimæ forte laudis visa, commutandæ dictionis facilitate, se, partim, ex temporis jam-notato more, alios, nonnunquam exscripserit. Hanc vero fortem vicissim expertus ipse, non erit temere, in quovis rerum (quem dicunt) parallelismo, otiosæ imitationis arguendus. Sed tractatas a nostro materias sigillatim expendere juvabit.

Numina igitur quod primo attinet, & mascula & feminea tam superiora quam inferiora, eorumque simulacra, Epigrammata pepigisse censetur ARCHIAS sequentia, iisdem hic loci numeris insignienda, quibus in Jacobsiana Anthologiæ editione distinguuntur.

Primum nobis erit in *Mercurium*, Coryciorum incolentem urbem n. 20: quod præter nudam Dei regis invocationem nihil continet.

Alterum sit in *Herculem* Nemæi leonis occiforem n. 27: novum jam audiri, expulsis pastoribus, mugitum, & novo opus esse vindice, Junonis, spurios perosæ, mitigaturo bilem.

Tria leguntur in *Priapum* piscatorum nautarumque patronum n. 10, 16, 17. In illo Phintylus, senex factus, piscatoria instrumenta Deo dedicat, ut in STATYLLII FLACCI (JACOBS Anthol. Gr. T. II. p. 239. n. 4.) Binis posterioribus duo ejusdem Dei signa, unum a Threiciis nautis, alterum, & valde quidem

dem rude, atque informe, a piscatoribus posita, loquentia inducuntur, & celere utrisque auxilium promittentia: quæ ambo carmina egregio fatis & pio sensu sic terminantur: istud:

ἔδ' ἑκατόμβῃ

Τόσπον, ὅσον τιμὴ δάιμοσιν ἀνδάνεται.

hoc his verbis:

ἢ γὰρ ἀπ' ἔργων

Δάιμονες, ἢ μορφᾶς γνωστὸν ἔχουσι τύπον.

Occurrunt porro in *Pana* quatuor Epigrammata, n. 6 -- 9, ejusdem plane argumenti, notissimi quidem & a Græcorum Epigrammatariis (n) ad fastidium usque repetiti, de tribus fratribus, piscatore Clitore, aucupe Pigre & venatore Damide, Pani signa, artis quoque suæ, ponentibus, faustaque sibi expetentibus negotiorum omina.

Sequatur Epigramma in *Marsyam*, Satyrum

C 2

rum

n) Tractatum idem, iisdemque fratrum appellationibus, & ante & post ARCHIAM, videas, ab ALEXANDRO Actolo, JACOBS Anthol. Gr. T. I. p. 207. n. 1. a LEONIDA Tarentino, ibid. p. 159 n. 19. ab ANTIPATRO Sidonio, ibid. T. II. p. 9. n. 15. 16. ab ALPHEO Mitylenæo ibid. p. 115. n. 2. a SATYRIO THYILLO ibid. p. 252. n. 1. a ZOSIMO Thasio ibid. T. III. p. 157 sq. n. 1 -- 3. atque a JULIANO Ægyptio ibid. p. 197. n. 9.

rum (o), ex hirsuta pinu pendentem, n. 22. Queruntur Nymphæ, quas flentes postea induxit OVIDIUS, se sonum dulce cauentis tibiæ non amplius audituras.

Neque minus in *Amorem* ejusque matrem, *Venerem*, lusit noster, quinque Epigrammatibus. Illi alato & constanter persequenti subducere se peditem non posse questus (n. 2), invitat eundem, ut omnia tela in se emittat, (p) quo vacua pharetra nequeat alios vulnerare (n. 1); ipsamque Cyprida sagittas parare, & tranquillam ad scopum venire jubet, plagæ reliquum nullum esse in se locum testatus (n. 3) (q). In quarto Epigrammate (n. 5), post ANTIPATRUM SIDD-

o) OVID. *Metamorph.* L. VI. v. 383. 393. *Fastor.* L. VI. v. 703. *Phæbo superante pependit.* Id. *ibid.* v. 707. Sed ab ALCÆO Mesfenio, JACOBS T. I. p. 239, n. 10, religatis ad truncum manibus fingitur.

p) POSIDIPPUM, JACOBS T. II. p. 46. n. 1. imitatus videtur noster.

q) Distichon hoc epigramma in Planudea atque Stephaniana Anthologiis posteriorem absolverat partem poematij, NICARCHO adscripti. Priorem etiam geminum versum, quo eleganter vereque monetur *pulcritudinem sine charitibus, uti escam sine hamo natantem, satiare tantum, non retinere,* cum reliquis non cohærere, observavit, post JOS. SCALIGERUM, HUETIUS. Illud in *Venerem*, Vaticani (hodie Parisiensis) codicis auctoritate, ARCHIÆ jam tribuitur.

donium (*r*) puellæ quinque, orarum Naucratis incolæ; Veneri, nuptiarum paratrici, splendida offerunt dona: Bitinna sandalia, purpuream vittam Philænis, Anticlea (νότον κενθροῶν ἀήμα ῥιπίδα) flabellum, aranearum filis simile faciei velum Heraclea, patrisque Aristotelis cognominis pedum armillam. Quinto tandem, in Apellis opus, Venerem Anadyomenen, scripto (n. 13), hanc, cum e nutrice ponto nuda emergeret, illi visam, similemque prorsus sui, & talem ut nitidis manibus cincinnos spumante aqua perfusos adhuc exprimat, fuisse depictam, pulcre, sed nequaquam ex propria auctoris supellectile (*s*), canitur.

Minerva duobus Epigrammatibus, dicantur donaria: Tibiarum nempe inventrici (*t*), a Micco Martis filio tibiae, tuba, belli atque ludorum instrumentum, n. 4. (*u*); Eidemque Ergatidi, a fororibus

r) JACOBS T. II. p. 10. n. 21.

s) Exstant in eadem APPELLIS tabulum quatuor alia ejusdem prope sensus Epigrammata, eorumque duo ARCHIAE anteriora: LEONIDÆ Tarentini, JACOBS T. I. p. 164. n. 41. ANTIPATRI Sidonii, ibid. T. II. p. 15. n. 32. DEMOCRITI, ibid. p. 237. JULIANI Ægyptii, ibid. T. III. p. 202. n. 32. Quæ omnia, pariterque ARCHIAE, latino Carmine ab H. GROTIÛ reddita, legi possunt apud HARBUINUM ad PLIN. Nat. Hist. L. XXXV. C. 36. n. 15.

t) PINDAR. Pyth. 12.

u) Expresum est hoc poematum ex epigrammate TYMNIS, JACOBS T. I. p. 256. n. 1.

bus tribus Samiis, textricibus, diurnam sibi optantibus manu terendam vitam (x), textoriæ artis suppellex, n. II.

In *Echo* Nympham, cujus etiam in 27:mo jam memorato Epigrammate injicitur mentio, duo leguntur epigrammata, in quorum altero, n. 14 (y), ad similitudinem ἀδεσπότες (JACOBS T. IV. p. 174 n. 274) Panos appellatur amica, in altero, n. 15, ipsa loquens inducitur, & quærens, quænam sit, sua lingua, justior?

Pulcrum est in *Medeam*, aut potius in hirundinem, quæ in picta Medæ imagine nidum struxerat, epigramma, in Germanicam linguam ab HERDERO (z) eodem metri genere translatum. Quærit poëta an spe-

x) Non idem semper fuisse talis dicationis consilium, docet Epigramma ἀδεσπότες, JACOBS T. IV. p. 141. n. 116. b. ubi Bitto Samia in Veneris castra transitura, & LEONIDÆ Tarentini, JACOBS T. I. p. 155. n. 9. ubi tres Philomedis Cretici filiae, a labore cesantes, eadem munera ferunt. Consentunt cum Archiano melius: aliud ejusdem LEONIDÆ, JACOBS T. I. p. 155. n. 8, duo ANTIPATRI Sidonii, ibid. T. II. p. 11. n. 22. & p. 12. n. 26. atque recentius PHILIPPI Thesialonicensis, ibid. p. 200. n. 18.

y) Hujus inscriptio: εἰς ἀγαλμα Ἥχῆς, spuria esse, nec aliunde, quam ex epitheto πετρήεσσα, orta nobis videtur.

z) Zerstreute Blätter, Erste Sammlung p. 6.

speret avis fore, ut alienis pullis fervet fidem, quæ propriæ non pepercerit proli? Eandem matris crudelitatem increpat aliud poëmatium, a STEPHANO ARCHIÆ, a recentioribus LEONIDÆ Alexandrino adscriptum, quod tamen illius ingenium omnino referre ipse fatetur JACOBS, ad T. II. p. 181. n. 31; idemque carmen, ex comparatione Athamantis cum Medea, docet infania graviores esse zelotypiam.

Sunt porro in *Ajacem* n. 18, atque *Hectora*, n. 32, 35, epigrammata, quorum postremum ad *Alexandrum Magnum* etiam pertinet, ab HERDERO (a) item in Teutonicum sermonem conversum. Sensus est: Trojam cum Dardanio, Pellam cum Macedonico heroë esse extinctam, nec tamen patria virum sed viro patriam nobilitari. Istud dialogum continet inter columnam Hectori positam & viatorem, cui genus, nomen, patriam, fatum strenui viri illa rogata enarrat. Illud denique Ajacis laudes atque imperterritam fortitudinem & voluntarium interitum memorat fusius.

Trigesimo quarto eleganter quidem, sed ex LEONIDA Tarentino (JACOBS T. I. p. 169 n. 59), paucis, nec invenuste, mutatis, expresso epigrammate, Charontem alloquens, & canem se, ex more, appellans, sistitur *Diogenes*, trajectum petens, obolum ferens & nihil a se in terra relictum affirmans.

An-

a) Ibid. Zweite Saml. p. 26.

Antecedente proxime carmine *Theris* quidam, naufragus, undis in terram projectus & prope mare sepultus, queritur mortuo quidem sibi, sed invito fluctuum strepitu adhuc vexato, non concedi quietem. POSIDIPPUM (JACOBS T. II. p. 52. n. 19) forte imitatus noster, longo tamen post se intervallo reliquit; nec cedit palmam ANTIPATRO (JACOBS ibid. p. 113. n. 69.) aut PHILIPPO (ibid. p. 218. n. 82.) Thesalonicensibus, idem postea experimentibus argumentum.

Laudatur epigrammate 31, quæ Thracum fuisse dicitur, consuetudo in natalibus hominum lugendi, in exsequiis lætandi: ejusque moris ratio, nemini non obvia, traditur.

Exstant & veri *apologi*, nec illi affabulatione, quam vocant, destituti (b), n. 21 & 23. Illo quidem, quem & STOBÆUS suo quondam inseruit Anthologio & GROTIUS (c) latinis reddidit versibus, fictione non ineleganter proposita, docetur periculosas & sæpe fatales auctori esse infidias: hoc vero, ad ANTIPATRI
Si-

b) De fabularum Æsopiarum nonnullarum ex epigrammatibus Græcis origine conferatur JACOBS in Charaktere der vornehmsten Dichter aller Nationen, 5te Bandes 2tes Stück. p. 285. not. dd) & p. 293. not. ll).

c) In Dictis Poëtarum, quæ apud Jo. STOBÆUM exstant, Paris. 1625, Florilegio ad Epimium, p. 58.

Sidonii (*d*) exemplar effictō, sacros esse vates & ne ab indoctis quidem facile violari.

Neque *animalia* vel aliis occasionibus prætermisit, in multa ex Epigrammatariorum more se diffundens poëta. Inducitur binis epigrammatibus, n. 24 & 25 (*e*), *equus* antea in Pythiis, Nemeis & Isthmiis ludis victor, jam annis obsitus & in pistrinum detrusus, indignans, querulus. Inducuntur porro *boves*, non arare solum docti, sed navigia etiam ex æquore ad littus attrahentes, & mare, ut delphinos ad terram vomere scindendam instituat, rogantes (*f*). Jactantur lusus in *Delphinum* undarum vi in littus ejectum (*g*), n. 30;

D in

d) JACOBS Anth. Gr. T. II. p. 23. n. 62. Imitatus postea utrumque PAULUS SILENTIARIUS, ibid. T. IV. p. 63. n. 72.

e) Etiam tertio, ut nonnullis placet, & eodem quidem de quo supra p. 16. not. *h*) fuit sermo, quod quamvis similis omnino argumenti, non videtur tamen eundem agnoscere auctorem.

f) LEONIDÆ quidem Alexandrino hoc tributum videas, JACOBS T. II. p. 122. n. 36, sed ARCHIÆ vero similis adscribendum esse putat idem in commentario in hunc ipsum locum, atque confusionem nominum in supra memoratum Vaticanum Codicem irrepsisse. Congruit aliquatenus huic epigrammati ætate inferius PHILIPPI Thesalonicensis, JACOBS T. II. p. 203. n. 27. Cfr. ÆLIANI Hist. Animal. L. XIV. C. 25.

g) Expressum istud est ex ANYTE poëtria, JACOBS T. I. p. 132. n. 12. Ab utroque differt valde ANTIPATRI Thesalonicensis, ibid. T. II. p. 109. n. 50.

in *picam* moleste garrulam, jam mutam & elinguem, mortuam scilicet, n. 28; nec non in *Achetam* (cicadā majorem), cantu jucundam opilionibus, sed a formicis, viarum calcatoribus, interentam, n. 29. Celebrantur quoque eorundem *simulacra* & effictæ quacunque arte *imagines*; ut *apri calydonii* fignum æneum (n. 12.) *vivide expressum*, *horrentibus setis*, *dente frementem*, *ore spumante*, *oculis trucibus* (h), atque *jaspis annuli cum bubus* tam artificiose sculptis, ut hos vivere & recreari, illam herbescere facile putaretur n. 19, quod argumentum ante ARCHIAM tractaverat PLATO (i), post eundem POLEMO Rex (k) levi admodum differentia.

Reliqua perpauca, utpote auctoritatis valde dubia, omittimus. Leguntur illa apud laudatum sæpe JACOBS T. II. p. 180. n. 29. p. 181. n. 35. p. 183. n. 42. T. IV. p. 214. n. 453.

h) HEYNE *priscæ artis opp.* ex *Epigr. Græcis* partim erut, partim illustr. *Comm. II.* in *Commentatt. Societ. Reg. Gotting.* Vol. X. *Comm. hist. & philol.* p. 118.

i) JACOBS T. I. p. 106. n. 17.

k) *Idem.* T. II. p. 169. n. 3. Cfr. & HEYNE l. c.

Omissum.

Pag. 14. not. 2) post vocabulum *proxime* addendum est: not. 11).
